

FERNANDA MELČOR
LAŽNI ZEC

NASLOV ORIGINALA
FALSA LIEBRE
FERNANDA MELCHOR

© 2022 FERNANDA MELCHOR;
PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH MICHAEL GAEB
LITERARY AGENCY, BERLIN

Izdavač:
Imprimatur d.o.o.
Miše Stupara 4
Banja Luka
info@imprimatur.ba

Za izdavača: Boris Maksimović

Lektura: Marija Pejić, Sonja Lero Maksimović

Dizajn korica: Dragana Vasić

Grafička priprema: Sonja Lero Maksimović

Štampa: Skandi s.p.

Za štampariju: Mladen Spasojević

Tiraž: 500

Godina: 2023.

ISBN: 978-99976-53-43-7

Distributer za Srbiju:
BIBLIONER d.o.o.
Dunavski kej 12, 11000 Beograd
office@biblioner.rs
011/3284-094, 066/802-13-32

Fernanda
Melčor

LAŽNI
ZEC

Prevod:
Mihaela Šumić

*Huliju, mom bratu, drugoj polovini
moga djetinjstva*

*Vidite kako veliku šumu zapali tako
mala vatra!*

Jakovljeva poslanica, 3:5

I

ČELA ZALIJEPLJENOG ZA prozorsko staklo Andrik je dugo gledao u noć. Kiša je kupala fasade još uvijek zaspalih zgrada, tako snažno da je činila da krošnje drveća snažno podrhtavaju, a ulica je bila puna velikih lokvi koje su zapljuskivale kola u prolazu.

Staklo je bilo ispunjeno svjetlucajućim kapljicama koje je vjetar okrutno nanosio na prozor. Bacao ih je i lijepio za staklo u velikom mlazu, gurao ih je ka prozorskom oknu i razbijao ih. Andrik im je pokušavao pomoći; pružao je svoj kažiprst kako bi se nesrećne kapljice zalijepile za njegovo meso i tako se spasile, ali ledeno staklo im je smetalo.

„Jebem ti mater“, zarezao je čovjek, „prestani mi mrljati po staklu.“

Andrik se udaljio od prozora. Kriomice je dodirnuo lice; ruka i obraz već su mu bili suvi od klima-uređaja, ali odjeća mu je još uvijek bila natopljena. Iako su mu bradavice bile tvrde od hladnoće, odbio je prekrstiti ruke. Znao je da ga čovjek bijesno gleda i da će svaki čas eskalirati, bolje je u tom slučaju imati slobodne ruke.

„A ta kapa...“

Uspio je slegnuti ramenima prije nego što je primio udarac u glavu. Kapa mu je pala na noge; nije se usudio sagnuti da je pokupi.

„Gdje si to nabavio? Izgledaš kao beskorisna kučka.”

Zadah čovjeka ispunjavao je ledeni vazduh. Bio je oštar i ljepljiv, kao da je pojeo ribu u salamuri.

Andrik je krajičkom oka vidio digitalni brzomjer. Pokazivao je 95, 98, 105 kilometara na sat. Zvuk motora automobila nadjačao je pljuštanje kiše po šajbi i škripanje brisača. Pogledao je u čovjekove ruke na volanu: blijedi zglobovi prstiju, ukočene podlaktice, umrljani nabori svijetloplave košulje, nemarno zavrnuti rukavi. Na desnom zglobu falio mu je sat: izbljedadela koža na ruci odavala je njegovo odsustvo.

Čovjek nikad nije izlazio iz kuće bez svog sata. To je bilo prvo što bi stavio na sebe ujutro, čak i prije donjeg rublja. I nikada nije nosio košulje s tragovima prljavštine na njima.

„I makni taj prst iz usta...”

Andrik je iznenađeno pogledao u svoj palac. U kom trenutku ga je prinio usnama? Rub nokta je krvario, živo meso. Pritisnuo ga je na mokru košulju i tako držao sve dok ga nije prestalo peći.

Nešto nije u redu.

Dio otkinutog nokta grebao ga je pod jezikom. Radije će ga progutati nego da ga čovjek uhvati kako pljuje.

Nešto se dešava.

Andrik je protresao glavom.

Pogledaj...

„Umukni”, molio je u tišini.

Pogledaj, ajde.

Andrik je pogledao. Do tada nije shvatio da nije nosio ni naočare. Lice mu je izgledalo tako

golo, tako prazno, praznije i hrapavije nego inače, ostarjelo.

I košulja...

„Ista koju je nosio jutros”, pomislio je.

Juče ujutro.

Andrik je očajno uzdahnuo ne rekavši ni riječ.

Došao je kući i nisi bio tu i izašao je da te potraži. Čitavu noć te tražio.

Pet do tri je ujutro, pročitao je na ekranu u kolima. Još dugo neće svanuti. Ulice su još uvijek puste: čak ni taksisti ne žele voziti gradom po ovakvom nevremenu. Semafori nisu radili: pokazivali su samo jedno svjetlo, pulsirajuće, žuto.

Svjetlo upozorenja. Zabrana prolaska.

Ponovo je pogledao u čovjekove ruke na volanu, laktovi pritisnuti uz rebra, lice namršteno, izoštre-no, puno napetih udubljenja.

„Našao me”, pomislio je s iznenadnim divljenjem.

Zatvorio je oči na tren i kad ih je opet otvorio, s olakšanjem ga je dočekala svijest o tome da se približavaju kući. Most mu je na to ukazivao, tačnije, svjetla na mostu koja su bojila kišu na kraju avenije, na istoj visini s billboardima. Andrik je ignorisao ono što je iza njih; prema zelenim putokazima koje je uspijevao pročitati, pretpostavljao je da se na drugoj strani završava grad i da se avenija račva na niz cesta što vode do prestonice, do mjesta na sjeveru, do najudaljenije luke.

Čovjek se nakašljao prije nego što je progovorio, hrapavim glasom.

„Pogodi ko te danas došao vidjeti.”

Kola su prošla kroz pulsirajuća svjetla semafora, posljednjeg u nizu. Zar nije tu trebalo da skrenu lijevo? Čelo ga je upozorio da bude oprezan, da uvijek pokuša zapamtiti mjesta, nazive ulica, registarske tablice kola u koja ulazi. Ali previše je vremena proveo zatvoren u čovjekovoj kući, ko zna koliko sedmica, i tek sad se sjeća nekih dijelova puta.

„Tebi se obraćam, budalo.”

„Ne znam”, rekao je Andrik kao iz topa.

Naravno da je znao.

„Pogodi...”

Momak je slegnuo ramenima. Više nije mogao podnijeti ledeni vazduh iz klima-uređaja. Prekrstio je ruke i šake uvukao u rukave. Bilo bi mu bolje da pojede nokte i oda mu svoju nervozu.

„Tvoj brat”, rekao je čovjek.

Okrenuo se kako bi Andrika pogledao u oči.

„Tvoj brat, tvoj slatki mali brat, došao te tražiti večeras.”

Andrik je pokušao ukočiti lice. Trzanje u kapcima i naglo treptanje bilo je jako teško kontrolisati, kao i podrhtavanje rubova usana. Pogled je usmjerio ka noći, ka mostu koji se izdizao s druge strane stakla, daleko od brisača šajbi i dosadne kiše.

„Izvukao me van kad sam mu otvorio vrata. Nisam ni znao da si pobjegao...”

Svim snagama se borio da ne trepće, da ne proizvede nikakav zvuk, nikakav pokret.

„Dobro me prepao pošto ga nisam vidio da dolazi, i to baš dobro. Kad sam shvatio, već je bio tu. Kako je izgledao, mislio sam da je neki luđak ili prosjak:

bio je sav prljav i smrdio je užasno, kao pokvareno mlijeko. Okrenuo sam se da ga dohvatim i povikao: „Šta hoćeš koji kurac? Mrš odavde.” A oči su mu tražile nešto unutra, vidio sam kako je gledao u kuću i tad sam pomislio: *Ovaj me želi pokrasti.*

„Šta koji kurac tražiš ovdje, jebem ti mater’, ponovo sam povikao i tad je ustuknuo. Tad sam shvatio da je momak, dječaćić. ’Tražim svog brata’, rekao je piskutavo. Kakva jadna debela životinjica, s onim tupavim pederskim glasom. Još mu se ni muda nisu spustila.”

Zahir, pomislio je Andrik. Grlo mu je zahtijevalo da izgovori svako slovo tog imena, ali ugrizao se za usnu da ništa ne bi rekao. Da se ne bi nasmijao.

„Ma kakav brat, kakvi bakrači’, rekao sam mu, ’tvoj brat nije ovdje.’ Pokušao sam naći neku sličnost između vas dvojice, ali ništa. Baš ništa. ’Znam da je kod vas’, rekao mi je kreten. Bio je prilično nervozan, ali ozbiljan. ’Kod vas je, nemojte lagati’. ’Jebaću ti mater, mrš odavde’, povikao sam, ’sad ću da zovem policiju.”

Kola su svom brzinom preletjela preko mosta. Branik je strugao po betonu, a gume su poskakivale o fluorescentne mozaike na stazi. Odozgo, grad je bio splet svjetala koja su se kroz kapi na staklu i suze u Andrikovim očima prelamala u šarenoj izmaglici. Obližnje se more pak stapalo s noću: čisto, duboko crnilo bez horizonta.

„Još malo je stajao pred kućom, ali ništa nije rekao, kao da mi prijete. Sjetio sam se komšija i popizdio. Gledao sam ga kroz prozor, držao telefon u ruci i glumio

da telefoniram. 'Policija', povikao sam da me idiot čuje. 'Neka narkomančina mi pokušava upasti u kuću.' Kreten se udaljio od prozora i nisam znao je li još uvijek ispred ili je šmugnuo. Još malo sam stajao kraj telefona, sa srcem u petama, nisam te dozivao i nisam ti se obraćao u slučaju da me kreten još uvijek špijunira. Mislio sam da spavaš i da zato ne silaziš dolje. Još malo sam sačekao, a zatim sam otišao do vrata i otvorio ih da se uvjerim da je otišao. I tad sam vidio tvoju fotografiju..."

Kiša je prestala, tako iznenada da su sada brisači glasno zaškripali o zamagljeno staklo.

„Bila je tu, na trotoaru, ispod kamena; odmah ispred vrata. Tvoja fotografija od prije... dvije-tri godine? Na fotografiji si punačkiji, i izgledaš ujednačeno, s kratkom kosom, i smiješ se kako te nikada nisam vidio da se smiješ, i fali ti zub, očnjak mislim, ili možda sjekutić, ali to si ti, ti, isti. Iste bistre oči, zelene, skoro žute, tvoje lijepe oči..."

Kola su ušla u sljedeću traku. Gume su ponovo poskočile preko linije ivičnjaka. Čovjek je iznenađeno uzdahnuo i ispravio pravac trzajem volana. Spustio je nogu na papučicu za gas dok je dlanom brisao rub usana.

Oteo mu se kikut.

„Dohvatiću ti ih..."

Rukom je uhvatio Andrikov zglob. Dlan mu je bio mokar i vreo.

„Sve što si mi rekao je laž, sve što si mi rekao..."

„Ne, kunem ti se..."

Čovjek mu je stegnuo kosti šake.

„Prestani lagati!"

„Nije laž! Nemam braće!"

Svaka riječ ga je boljela. Svaki izgovoreni slog još dublje je kopao rupu koja mu je nastanila grlo.

„Nemam nikoga.”

Čovjek ga je pustio.

„Šta ti je onda onaj kreten?”

„Ne znam”, odgovorio je Andrik bez razmišljanja.

„Ne znam”, čovjek je ponovio za njim imitirajući njegov glas. „Zašto je onda imao tvoju fotografiju, a? Zašto mi ju je ostavio kao dokaz?”

Andrik je protrljao zglob. Usta su mu imala okus suza. Čutao je sve dok čovjek nije protresao glavom i još jače stisnuo gas.

Kola su sišla s mosta i uključila se na glavnu cestu, iza kombija natovarenog radnicima u košuljama. Andrik je molećivo gledao pospana lica ljudi zguranih u gepeku, ali niko se nije udostojio zaviriti u unutrašnjost kola. Čovjek je morao naglo zakočiti kako se ne bi zabio u kombi koji se spori-je kretao.

Nestrpljivo je zarežao i uzdahnuo, a odmah potom naglo ubrzao prelazeći u narednu traku, pretekavši vozilo s desne strane.

Ničeg nije bilo na tom putu, ni kuća ni reklama na vidiku, samo beskonačna ravnica, zid koji se proteže kilometrima pored Andrikovog prozora, iza kojeg su se nazirale samo tamne gomile lučkih silosa i hrpe i hrpe zardalih, starih kontejnera. Uza zid su rasli nizovi preslica i borića, iskrivljenih nemilosrdnim vjetrom s obale. Njihove pernate grane, krcate mirisnim iglicama, izgledale su tužno u polumraku, pod slabašnim svjetlom onih nekoliko svjetiljki koje još uvijek rade u jeku olujne sezone.

Andriku je bubnjalo u ušima. Jedva je disao: prsa su mu se dizala i bučno praznila; osjećao je kao da se utapa. Zatvorio je oči uprkos mučnini.

Rekao sam ti.

„Umukni”, molio je Andrik u sebi.

Nešto se dešava.

„Ajde, dosta je.”

Upozorio te, rekao ti je, još prve večeri: jedno sranje i predajem te policiji.

Dobro se sjećao.

Reći će da te uhvatio kako mu pljačkaš kuću. I zatvoriće te. Ili još gore, vratiće te da živiš sa tetkom.

„Ali onda ću im reći istinu”, mislio je. „Reći ću da me oteo, da me natjerao...”

Glas se smijao. Bio je to omamljujuć zvuk, potpuno jasan. Protresao je glavom da bi je učutkao.

On ima pare, ti nemaš, shvati to već jednom. On je odrasla osoba, ti nisi. Kome misliš da će prije povjerovati?

„Ali on me voli”, branio se Andrik. „Stvarno me voli. Vidi, čak je izašao da me traži po nevremenu... I našao me.”

Da se osveti.

„Ne, samo me želi uplašiti”, uzdahnuo je.

Svakog trena, bio je siguran, čovjek će se umoriti od ove igre, kao što se uvijek umarao od predstava koje ga je često tjerao da igraju u spavaćoj sobi. Okrenuće se svakog trena, izvaditi naočare iz džepa i staviti ih sramežljivo se smiješeći, a zatim će ga odvesti kući. Pustiće malo krvi, koju suzu, i to će biti to, zadovoljiće se tim. Po starom dobrom običaju, predvidljivom i utješnom.

Ovaj put je drukčije.

Kola su usporila. Andrik je uzdahnuo.

„Vidiš? Rekao sam ti da se ništa neće desiti, vraćamo se nazad”, mislio je.

Glupavi glas se još jednom nasmijao, tako jasno i tako zlobno da mu se digla kosa na glavi.

Jesi siguran, mačak?

Umjesto da skrene lijevo, nazad prema svjetlima na mostu, čovjek je usmjerio kola ka pješčanoj stazi okruženoj iskrivljenim borićima. Tamo nije bilo ni svjetla ni bilo kakvih natpisa, osim nekoliko drvenih znakova pribijenih na debla, čija su grimizna slova nakratko zasjala pod svjetlima farova:

DOBRODOŠLI NA PLAŽA NORTE
NEKUPAJ SE IMA PROVALIJA

Jedna ugrubo nacrtana lobanja, takođe obojena istom bojom, Andriku se cerila u facu svojim pljesnivim zubima.

Ne, čini se da ipak ne idemo kući...

Čovjek je vozio u tišini niz makadamsku cestu; kad ju je prošao, nastavio je voziti po centralnom dijelu plaže. Pijesak je bio mokar; taman i težak, izgledao je kao da se u njega prije može nešto posijati nego što može zaustaviti talase koji su bjesnjeli na desetak metara od Andrikovog prozora. More je ključalo, zelenkasto i crno, okrunjeno žućkastom pjenom, iako to nije mogao čuti. Nebo je takođe bilo tamno, s olovnim nijansama. Kiša više nije padala: olujni oblaci jurili su niz obalu. Nabijeni munjama,

svjetlucali su na svom užurbanom putu prema planinama na sjeveru.

Andrikova odjeća još uvijek je bila mokra i sad mu je i nos curio. Grlo ga je boljelo od klima-uređaja, ali nije se usudio zamoliti čovjeka da ga ugasi. Bio je to samo splet nesrećnih okolnosti – što je završio tako moker: prvo u toaletu, kad je bježao, zatim u srcu oluje koja ga je zatekla dok je šetao ulicama u blizini željeznice u pokušaju da nađe put do avenije što vodi do kružnog toka nadržanog tipa, kako ga je Ćelo zvao.

Tad više nije znao šta da radi, kuda da ide. I kad je dosadni vjetar počeo da divljački njiše krošnje stabala i kad su guste kapi kiše počele napadati trotoar, Andrik nije imao drugog izbora nego slegnuti ramenima i pognute glave uputiti se prema svjetlima avenije. Nadao se da će se uspjeti sakriti u neki haustor ili prolaz, neku autobusku stanicu pod kojom bi mogao sačekati da stane kiša, ali utom se obična kiša pretvorila u okrutni pljusak. Vjetar je duvao u naletima pribijajući zavjese od tople kiše za njegovo tijelo i za samo nekoliko minuta bio je moker od glave do pete. Odlučio je nastaviti hodati, po vodi i pod bljescima munja, šta fali što su mu noge do gležnjeva stajale u virovima na putu kad su mu patike već svakako bile potpuno natopljene vodom. Tad je već samo želio što prije stići do kružnog toka i sakriti se kod spomenika onom tipu ogromnih brkova, koji je namršteno gledao u horizont pred sobom i skoro prijeteći prstom pokazivao tačno na mjesto na kojem su momci čekali svoje mušterije. Tamo bi mogao naći nekoga ko bi

ga pokupio, taj plan bi sigurno upalio. Bio je lijep momak, Ćelo ga je uvjerio u to. Nikad se više ne bi morao vratiti kod tetke Idaliije, naravno, ako je to ono što želi. Tamo na kružnom toku bilo je novca napretek, ako znaš kako da ga iskoristiš i ako ti ne smeta da zaprljaš ruke. Ćelo je Andriku pokazao sve što je znao.

„Ako ih je više od jednog, ni slučajno ne ulazimo. Ako je jedan, ali je mlad i vozi dobra kola, ni tad ne ulazimo jer će nas prebiti. Ako je tip sa ženom, onda će htjeti da te gleda kako je karaš, ništa više; ali to naplaćujemo duplo, tako je, nismo glupi. Najbolji su starci koji dolaze pješke ili u starim krtijama. Njih čak ne moraš ni zaustavljati, sami se ukažu.”

Ćelo je bio jedini u naselju koji mu je pružio pomoć onda kad je dječak morao pobjeći iz tetkine kuće. Zahir mu je rekao da će pobjeći s njim, zato ga je čekao u parku čitavu noć i dobar dio narednog jutra. Zahir nikad nije došao i glad i strah su na kraju pobjedili. Ćeli nije trebalo dugo da mu nabavi par patika, koje su mu bile velike, i proveo je dobar dio večeri dajući mu savjete o poslu. Kad je pala noć, poslao ga je na kružni tok nadržanog gospodina. Ćelo ga nije mogao odvesti; momci su ga zamolili da se drži po strani. Rekli su da njegove rane plaše mušterije.

„Kad se zaustave, približimo se kolima da im bolje vidimo facu, ruke, piju li, puše li, je li još neko s njima. Stisnemo vilicu, baš tako, ovako otvorimo oči i nasmiješimo se, aha, to je to. I stavimo ruke ovdje, nagnemo se da vide koliko smo mršavi, da vide da nismo čupavi i prljavi, to ih loži, polude od toga.”

Kad je napokon stigao, mjesto je bilo potpuno prazno. Nije se uspio osušiti jer kiša nije prestajala padati; u nekom trenutku je čvrst i gust povjetarac počeo vitlati zrakom i cijediti vodu s njega. Nijedna kola se nisu zaustavila kraj njega, niko čak nije ni usporio da ga bolje pogleda, razrogačenih očiju. Kako je padala noć, saobraćaj je postajao sve gušći, svjetla su kišu pretvarala u niz boja: bijelu, crvenu, žutu. Odjeća mu je visila s tijela, teška i neudobna. Našao je nečiju kapu na stepenicama kod spomenika, mora da ju je jedan od momaka zaboravio. Malo ju je iscijedio prije nego što ju je stavio na glavu. Osjećao se potpuno iscrpljeno i zaspao je uprkos tome što to nije želio, glavu je naslonio na ruke obavijene oko koljena. Malo je drhtao i trzao se iako je kiša bila mlaka. Nije znao koliko je vremena proveo tako, uljuljkan bukom sirena i auspuha. Kad se napokon probudio, već je bio potpuni mrak i saobraćaj se razrijedio. S druge strane ulice blicala su mu kola: bila su to čovjekova žuta kola, čovjek je sjedio za volanom, gledao ga je molećivo i mrštio se.

Palo mu je na pamet da pobjegne i u jednom trenutku mogao je vidjeti sebe kako trči u suprotnom smjeru od saobraćaja, preskaćući ograde i pentrajući se po granama, kao kad je bježao iz tetkine kuće. Ali bio je previše umoran, a čovjekov izraz lica bio je pomalo jadan. Zato je sjeo u kola i odlučio poći s njim.

Nije on bilo ko, rekao je glas. Tvoj čovjek.

„Svi su oni isti”, uzdahnuo je Andrik.

Majka mu je to uvijek govorila, uvijek.

Svi su isti, svi se vrate, uvijek, pih, teško žabu u vodu natjerati.

„Našao me”, pomislio je Andrik uzbuđeno, pogleda uprtog u prozor, u tihu i mračnu plažu.

„Možda me stvarno voli.”

Ni Zahir ni njegova majka to nisu uradili... Niko ga nikad nije tražio.

Prozori su malo podrhtavali od vjetra. A vjetar je bijesno zviždao, siktao tražeći način da uđe u unutrašnjost kola. Plaža je postajala sve uža, neravnija, kola su se penjala i spuštala niz nasipe prepune grmlja što se zgušnjavalo na ulazu u šumu borića. Čovjek je vozio neometano, penjući se uz dine i uzvisine, ne mareći što grane i grmlje stružu o donji dio kola ili što su kola glasno brujala od napora da idu uzbrdo po omekšanom pijesku. U nekom trenutku čvrsto je morao pritisnuti papučicu za gas kako bi prošao brdo puno trnovitog raslinja. Plaža je završavala nekoliko metara dalje: rukavac močvarne mangrove, zatvoren poput zida, spuštao se iz šume i ulazio u more. Čovjek je ugasio motor i prednja svjetla su se iznenada ugasila, zajedno sa svjetlima na instrument-tabli i zujanjem klima-uređaja. Tek tada je Andrik uspio čuti huk talasa koji su zapljuskivali obalu.

Mrak u kolima bio je gust i težak; Andrik je sad uspijevaao vidjeti samo blijede dijelove čovjekovog tijela: unutrašnjost ruke, vrat, vrh njegove glave. Ostalo su sve bile samo sjenke i šuštanje odjeće.

„Sve ovo vrijeme”, rekao je iz tame, „lagao si me, bez ikakvih posljedica.”

Djelovao je smirenije, skoro spokojno. Rukama je tražio nešto u pretincu između sjedišta, ali smireno.

„Sve same laži, jedna za drugom...”

„Slušaj”, započeo je Andrik.

„Začepi!”

Udarac u lice učinio je da u potpunosti zanijemi i oslijepi. Nešto čvrsto, još čvršće od čovjekovih kostiju šake udarilo ga je po nosu i usnama.

„Začepi, jebote!”

Još jedan udarac u sljepoočnicu, jer Andrik se tad već bio okrenuo. Još jedan, u rame, koje je instinktivno podigao. Napipavao je vrata kola tražeći kvaku, čovjek je dahtao na njemu, koljena su mu gnječila Andrikove noge. Usta su mu krvarila, osjetio je da su mu usne razbijene, rascvjetane, da pulsiraju. Čelom je udarao u prozor u očajničkom pokušaju da izbjegne naredni udarac, čovjekovu težinu, njegove tvrde laktove koji su mu se zarivali u rebra, njegove prste koji su mu čupali kosu kako bi mu otkrio lice i nastavio ga tući.

Vrata su se naglo otvorila, uz malu pomoć vjetra onog trenutka kad je Andrik uspio povući kvaku. Čovjeka je udario nogom u prsa, iz sve snage, i bacio se izvan kola. Odmah je pokušao ustati, ali noge mu to nisu dozvoljavale. Glavom je udario o vrata i malo mu se zavrtjelo, stajao je na sve četiri, prstiju zarivenih u pijesak. Želio je bježati, ali tad ga je čovjek već uhvatio za kragnu i počeo tresti.

Tek tad je ugledao pištolj. Nešto je bilo smiješno u njemu, ili tačnije, u načinu na koji ga je čovjek držao, kao da nema pojma šta da radi s oružjem.

Tukli su se nekoliko sekundi dok mu se košulja nije potpuno razderala i Andrik je pao na koljena. Čovjek ga je uhvatio za kosu i jakim trzajem natjerao da ustane. Stavio mu je ruku oko vrata i naslonivši cijev pištolja na Andrikovu desnu sljepočnicu sopstvenim tijelom ga je gurnuo u žbunje. Vrhovima stopala jedva je dodirivao pod. Pokušao je nogama odgurnuti čovjeka, ali čvrst stisak oko vrata prekinuo mu je dah i nije imao drugog izbora nego da se preda. Zasigurno je bio u stanju šoka, činilo mu se da se vani, na plaži, sve jasnije vidi negoli u unutrašnjosti kola. Uspijevao je jasno i izoštreno vidjeti okruženje: šušteće glave borova, meka i obla tijela dina prepunih trnovitog raslinja, male cvjetove jorgovana jakog mirisa, mjesec iznad njih, koji je izgledao kao komadić jedva živog srebra. U daljini je mogao vidjeti palme, strmoglave i isprepletene, ocrtane iznad neprobojne mangrove, a tu je bilo još nešto, tačno ispred njih, nešto čvrsto, sačinjeno od istog materijala kao i šuma, ali napravljeno ljudskom rukom: koliba, odnosno, otužne ruševine kolibe. Koliba s krovom od palme, jedva preživjela neprestane nalete talasa koji su joj porušili drvenu terasu. Shvatio je da ga čovjek tu želi odvesti, u tu kolibu koja je, po svemu sudeći, mrtva i koja je odisala nekom zlokobnom energijom. Ispaliće mu metak u čelo i tu će ostaviti njegovo tijelo, ispod grmlja i trulog drveta, da se proždrljivi štakori i rakovi riješe njegovog leša.

„Ubiću te”, rekao je čovjek, kao da mu je čitao misli.

Tako čvrsto mu je stegnuo vrat da se Andrik na tren onesvijestio. Kad je došao sebi, nekoliko

sekundi kasnije, ležao je u pijesku. Čovjek je kružio oko njega. Siktao je, psovao, spremao se.

„Daj više, nek se završi što prije, samo nek se završi”, jecao je.

Andrik je pokušao sjesti. Otvorio je usta kako bi ga počeo moliti za poštedu, ali iz njih je samo izašao mlaz sline i krvi.

Čovjek ga je ponovo gurnuo u pijesak.

„Pričaj jasno, jebote!”

Andrik je ponovo pokušao sjesti. Ruku je približio usnama da se uvjeri da su još tu, zalijepljene za njegovo lice.

„Izvini”, uspio je izustiti s velikim naporom.

Čovjek se namrštio i skupio čitavo lice kako bi pokazao da je bol koju osjeća nepodnošljiva.

Čak se onom slobodnom rukom počeo tapšati po prsima, kao da ima srčani udar.

Klimnuo je glavom i protrljao oči zglibom ruke kojom je držao pištolj.

„Izvini za šta”, procijedio je.

„Izvini što sam pobjegao, izvini što sam te napustio” – to je ono što je trebalo da mu kaže. Andrik je to znao, ali istina je da se nije kajao, nimalo.

Pobjeći od čovjeka... Pokušavao je to još od samog početka, od prvog trenutka kad se probudio u onom ogromnom krevetu usred spavaće sobe koju je jedva mogao prepoznati. Nije želio zaspati. Vjerovao je da će ga u nekom trenutku tokom noći izbaciti iz te kuće i da će se morati pješke vratiti na kružni tok. Ili je tako bar bilo sa svim ostalim mušterijama. Ustao je iz kreveta i potražio svoju odjeću. Snažan

miris losiona poslije brijanja ispunio je zrak, ali čovjeka nigdje nije bilo, čak ni u prizemlju. Na fotelji u dnevnoj sobi našao je svoju odjeću, uredno složenu. Nedostajale su gaće i patike koje mu je dao Ćelo, a koje je kasnije pronašao u kanti za smeće ispod vlažne gomile mljevene kafe. Obukao je hlače i košulju i otišao do ulaznih vrata. Uplašio se kad je vidio da su dvostruko zaključana. Razmaknuo je zavjese. Svi prozori su imali zaštitu, čak i oni na drugom spratu. Nije znao šta drugo učiniti nego sjediti na kauču i čekati da se nešto dogodi, da se čovjek vrati, a to je bilo tek nakon šest sati uveče. Ležeći na stolici, leđima okrenut vratima, prvo je čuo motor automobila, a zatim zveckanje ključeva u hodniku, škripu otvaranja vrata i lupanje tokom zatvaranja.

Okrenuo se i ugledao čovjeka kako pakovanje pečene piletine stavlja na sto.

„Jesi ti razmaknuo zavjese?“, pitao je i ne pozdravivši ga.

Andrik ništa nije rekao, čak ni kad mu je čovjek prišao i ošamario ga.

„Ko ti je to dozvolio?“

„Ne znam“, rekao je Andrik bez razmišljanja.

„U ovoj kući postoje pravila. Ja ih određujem, a ti ih poštuješ, je li jasno?“

Nije sačekao ni da dječak odgovori. Udario ga je u potiljak i otjerao ga na sprat, nije mu dao mira do zore.

Pravila je bilo mnogo i često su se usputno mijenjala.

Ponekad bi mu čovjek naredio da go hoda po kući i provodio bi čitav dan ispravljajući mu

držanje samo da bi ga naredni dan kritikovao i kažnjavao što se nije obukao odmah nakon što je ustao iz kreveta. Branio mu je da priča ako ne izgovara riječi lijepo, ali kasnije bi se ljutio kad bi Andriku trebalo malo duže vremena da mu odgovori na pitanje i uvijek ga je optuživao da mu krije istinu, da samo bljuje laži, jednu za drugom. Sedam dana kasnije, Andrik je prestao pričati, osim u slučaju kad mu se čovjek prvi obrati, i više nije pravio greške. Naučio je da prepozna čovjekova različita raspoloženja i da im se prilagodi. I da, besramno ga je lagao. Rekao mu je da je siročče, da ne pozna je svoje roditelje, da je pobjegao iz doma jer su ga tamo maltretirali. Pravio se da je zahvalan kad mu je ovaj donosio slatkiše i hranu i kad mu je kupovao odjeću koju mu je donosio zamotan u papir, a zatim zapakovanu u kutije na kojima se nalazio logo neke od velikih dizajnerskih kuća. Čovjek je uvijek ostavljao etiketu na odjeći kako bi se Andrik uvjerio koliko novca on zapravo troši na njega. Devetsto devedeset i osam pezosa za lanene pantalone u kojima Andrik nije mogao ni sjediti jer bi se izgužvale, a to se čovjeku nije sviđalo. Ili hiljadu i petsto za par mokasina od antilopske kože koje su mu bile tijesne.

Nakon petnaest dugih i beskonačnih dana u toj kući, koje je Andrik većinom provodio sam, bilo mu je dosta. Čak su mu se i pica i sladoled, koje je svakodnevno jeo, počeli gaditi. Iste te noći skupio je hrabrost da pita kada bi mogao nakratko izaći.

„Izaći? Gdje?“, čovjek je želio znati.